

Пробачити Платона

КУПИТИ

Новий роман від авторки книги «Платонічне кохання»

Аня ще дуже юна, але вже пізнала і чисте кохання, і шалену пристрасть, і болісну зраду. Як два крила, тримали її любов Лева й жага Платона. Після смерті першого вона втратила половину душі, а підлий обман другого забрав її волю до життя. Тільки думка про дитину, яку вона носить під серцем, дає їй сили.

Несподівана зустріч із Пашею бентежить: розум каже, що він буде гарним батьком її сину чи доньці, а серце стискається, коли пригадує очі Платона...

Оксенія Бурлака
**ПРОБАЧИТИ
ПЛАТОНА**

Лауреатка конкурсу

КСД

Оксенія Бурлака

ПРОБАЧИТИ ПЛАТОНА

РОМАН

ХАРКІВ
2024 КСД

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2024

ISBN 978-617-15-0983-2 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Бурлака О.

Б90 Пробачити Платона : роман / Оксенія Бурлака. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2024. — 272 с.

ISBN 978-617-15-0645-9

Аня ще дуже юна, але вже пізнала і чисте кохання, і шалену пристрасть, і болісну зраду. Як два крила, тримали її любов Лева й жага Платона. Після смерті першого вона втратила половину душі, а підлий обман другого забрав її волю до життя. Тільки думка про дитину, яку вона носить під серцем, дає їй сили. Несподівана зустріч із Пашею бентежить: розум каже, що він буде гарним батьком її сину чи доньці, а серце стискається, коли вона пригадує очі Платона...

УДК 821.161.2

© Бурлака О., 2023

© Depositphotos.com / ArturVerkhovetskiy, обкладинка, 2024

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2024

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2024

Ми приїхали в місто досить швидко. Всередині все переверталось, коли я бачила знайомі місця. Марго підспівувала під магнітолу пісню Бейонсе, а я виглядала у вікно.

Ми приїхали в її апартаменти, і вона розмістила мене в розкішній кімнаті. Я знов опинилася у заможному міському просторі й пригадала наші часи із Левом. Цікаво, чому Бог кидає мене із крайнощів у крайнощі. То я мию голову із відра і в дерев'яному душі на вулиці, то ночую в розкішній кімнаті заможної подружки.

— Слухай, мене справді турбує, що я не підготувала для тебе подарунок, — я промовила ці слова, коли ми сиділи на дивані й дивилися чергову мелодраму.

— Припини. Мій подарунок — це ти.

— Я бачила біля тебе торговельний центр. Ходімо, виберемо тобі подарунок.

— Та ну, мені ліньки.

— Тоді сама піду.

— Ну припини, ми ж так гарно сидимо.

— Лишайся, я ненадовго.

— Аню, ти дуже дивна і занадто паришся через речі, на які можна забити.

— Просто приймай мене такою, як я є.

— Стараюся.

— Я теж, — підморгнула їй.

Коли я вийшла з під'їзду, почула дзвінок. То був Пашка. Це ж треба, як він підсвідомо підловив гарний момент, щоб набрати.

— Привіт, як ся маєш?

— Добре.

— Доїхали швидко?

— Ти ж знаєш, Марго ще той гонщик.

— Через це я і хвилювався.

— Не варто, з нею я почуваюся в безпеці.

— Сподіваюсь, ти була пристібнута.

— Ну, звісно. Якщо цього не зробити, машина верещатиме, мов навіжена, поки ти цього не зробиш. У нових тачках дуже потужна система безпеки.

— Ясно, звідки ж мені знати із моїм коритом?

— Я не до того сказала.

— Знаю, то була просто самоіронія. Що робиш?

— Іду купувати Марго подарунок.

— Гроші є? — мене спантеличило його запитання.

— Що ти маєш на увазі?

— Я маю на увазі, я можу скинути на картку гроші, щоб ти могла купити що хочеш.

— Ти серйозно? — я не очікувала такого від нього.

— Звісно, а що?

— Дякую, звісно, та в мене є гроші. Але дякую за турботу.

— Я ж знаю, ти давно без роботи й з мамою погані стосунки. Не соромся сказати, коли потрібна буде допомога.

— Усе буде добре, я з усім впораюсь сама.

— Ясне діло. Ти сильна і незалежна, я знаю. Просто хотів, щоб ти знала, що завжди можеш попросити мене про допомогу.

— Гаразд. Ти як?

— Нормально. День хороший був. Сьогодні, коли приліг на ліжку, відчув твій запах. Дивно було.

— Серйозно? — я зашарілася.

— Так, подушки пахнуть тобою.

— То поміняй постіль, — випалила.

— Ні, хай так лишається. Мені подобається.

Я ще довго була під враженнями від нашої із ним розмови. Як сільський хлопець може мати такі манери й подібний світогляд? У ньому стільки турботи і доброти, що мені важко це збагнути.

У торговельному центрі я знайшла книжковий магазин, підійшла до стійки із бестселерами й обрала для Марго одну з книг в оригіналі. Паша мав рацію, у мене майже не лишилося грошей. Я практично була на нулі, але зізнаватися в цьому не могла, тим паче йому. Терміново треба було щось придумати, щоб заробити грошей, бо якщо так далі діло піде, я просто опинюсь на вулиці. Життя заганяло мене в якийсь глухий кут. Почуття були гадськими.

До книги я купила листівку і пакетик. Ще у торговельному центрі я зайшла в магазин, де продавалися сукні. Хотіла обрати щось нормальне, та потім зрозуміла, що нічого з того, що мені подобається, не можу собі дозволити.

Додому до Марго я повернулася трохи розчарована. У місті відсутність грошей змушує відчуватися ганчіркою. Мені це не

подобалось. Хоча, зізнатися, я сумувала за містом, сумувала за тією свободою, яку мені подарував Лев, коли ти живеш і не рахуєш гроші, вони в тебе просто є.

Марго якраз додивилася фільм і накладала собі морозиво в тарілку, коли я увійшла до квартири.

— Купила мені найкращий у світі подарунок?

— Ну, не найкращий, але, сподіваюсь, тобі сподобається.

— Можеш навіть не сумніватися.

Я занесла речі в кімнату і повернулася до Марго.

— Ну що, гляньмо тепер якийсь детективчик?

— Я не проти.

— Чудово.

Поки ми дивилися, Марго заснула. Фільм був не дуже цікавий, без неї я вирішила не додивлятися. Пішла у свою кімнату, прийняла душ, а потім стала перед великим дзеркалом, зняла рушник і почала розглядати своє оголене тіло. Я трохи погладшала, але груди були неймовірно красивими. У селі в нас немає дзеркала на повний зріст, тому за увесь цей час я вперше побачила себе такою. Було цікаво вивчати зміни власного тіла, торкатися грудей, споглядати вигини. Потім я пригадала, як Платон вивчав моє тіло, як ми стояли перед величезним дзеркалом з ним удвох, і він говорив компліменти, а я танула від насолоди й легкої сором'язливості.

Завжди, коли я занадто збуджувалася від думок про Платона, я навмисно повертала себе в погані дні. Наприклад, коли помер мій тато, і Платон не поїхав мене підтримати, коли просто пропав на декілька днів без пояснень. Ну і, звісно, спогади про той страшний момент, коли я дізналася про його аферу, — теж миттєво повертали мене до реальності.

Цікаво влаштований наш мозок. Лише за допомогою одних спогадів і фантазій ми можемо збуджуватися, покращувати свій настрій, а потім затягати себе на самісіньке дно. У дзеркалі я помітила, як змінилася в обличчі. Емоції змінюють усе, від спогадів не втекти, минуле все ж лишається тінями, які завжди вистежать нас.

— Що я тут роблю? — пролунало в голові.

Я відійшла від дзеркала, натягнула піжаму і лягла в ліжку. Воно було зручним, але чужим. Не знаю чому, але в Пашковому ліжку я не відчувала себе настільки чужою.

Зранку я прокинулася і почула, що Марго вже отримує повідомлення. Хтось зателефонував їй, і вона щасливо повторювала: «Дякую, дякую, дуже приємно». Я дістала свій маленький подарунок, іще раз засмутилася через факт, що він дешевий і якийсь банальний. Але діватися було нікуди. Налаштувалася і вийшла з кімнати. Марго якраз закінчила.

— З днем народження, Королево Всесвіту. Продовжуй сяяти. Дякую, що ти є, — промовила це і протягнула їй маленький пакетик.

— Дякую тобі, що ти є і що в цей день ти зі мною, — ми обійнялися, Марго пахнула розкішшю, якимось дуже дорогими парфумами. Цікаво, чим пахнула я. Собою? — Що тут у нас?

Марго з цікавістю зазирнула в пакет, дістала книгу, погортала її, звісно, удала, що це найкращий у світі подарунок, а я вдала, що вірю.

— Будеш снідати чи тобі зарано?

— Ні, не зарано. Поснідаймо.

Марго красиво оформила стіл, налила в келихи апельсиновий сік, наклала на тарілку яєчню з авокадо, різними видами сиру, також шматочками бекону й червоної паприки. Було неймовірно смачно.

— За тебе, — ми торкнулися келихами, і цей жест був дуже аристократичним. Поки ми їли, Марго знову і знову приймала телефонні дзвінки. Потім хтось подзвонив у двері. Виявилось, що це доставка кульок і квітів. Якийсь прихильник вирішив порадувати пасію. Я час від часу поглядала на телефон, думала, може, Паша напише. А ще думала про маму. Я просто зникла, певне, вона хвилюється. Почуття тривоги накривало, та я заспокоювала себе тим, що вона сама мене вивела і відштовхнула.

А ще я, звісно, думала про Платона. Зараз ми перебуваємо в одному місті. Звісно, шанс побачитись дуже маленький, і я б цього не хотіла. Хоча, кого я обманюю?

— Збирайся, їдьмо, — промовила Марго, завантажуючи посуд у посудомийку.

— Куди?

— Сьогодні в нас спа-день, — промовила Марго.

— У нас?

— Так, їдемо в дуже крутий спа-клуб.

— Це ж твій день народження. До чого тут я? Не зручно, я можу вдома почекати.

— Боже, припини. Просто зберись і погнали.

Я послухала Марго, але, звісно, мені було не зручно. Знову багаті люди роблять щось хороше для мене, а я відчуваю себе дивно і некомфортно. Намагалася не псувати настрій Марго, але всміхатися натягнуто теж було важко.

Той день був неймовірним. Уперше в своєму житті я опинилася в спа-клубі. Ми переодягнулися, нам видали ароматні білосніжні халати. Спочатку ми парилися у хамамі, далі кожній з нас робили масаж усього тіла. Це були прекрасні почуття. Дівчина азіатської зовнішності просто місила мене, мов тісто, це було на межі болю й задоволення. Особливо мені сподобався масаж голови й стоп.

Далі нас відвели в ароматичну кімнату. Ми пили трав'яний чай і відпочивали. Я не могла повірити, що все це відбувається зі мною. Ніби в рай потрапила. Марго час від часу споглядала на мене хитрим поглядом. Звісно, їй було цікаво бачити мої реакції. Коли робиш щось хороше вперше, то діапазон щастя на обличчі просто нестримний.

Той день був одним із найкращих у моєму житті. Можливо і ні, але через те, що я дуже довго була у якійсь прірві, для мене ця релаксація стала ковтком свіжого повітря.

Усі думки вилетіли з голови, я просто була в моменті й не хотіла, щоб він закінчувався. Чому, коли в мене були гроші, я ніколи не ходила на масаж чи у спа? Ніхто про таке не розказував. Мені ніби сьоме чудо світу відкрилося.

Після релаксації ми з Марго поїхали в ресторан, повечеряли, а далі вона, звісно, захотіла в клуб.

— Марго, люба, я не хочу.

— Ти чого? Буде весело. Заради мене.

— Правда, ти ж знаєш, я не любитель усіх цих тусовок. Ще й до того, я вагітна, ти ж не забула?

— Звісно, я пам'ятаю. Не хвилюйся, там не курять.

— Ти можеш поїхати без мене.

— Давай так. Заїдеш на 10 хвилин. Якщо не сподобається, я замовлю таксі й поїдеш додому. Окей?

— Гаразд, — я знала, що мені не сподобається, і ці десять хвилин не вирішують, діватися було нікуди, тому я й поїхала.

Біля клубу назбирався величезний натовп людей. Я не розуміла, чому всі рвуться туди, де немає місця для збереження особистого простору. На обличчі Марго я бачила передчуття щастя.

— Ходімо?

Я нічого не відповіла, лиш кивнула. Мій одяг зовсім не підходив для нічної вечірки, і, якщо чесно, після такого дня просто хотілося залізити в ліжко й спати до самого ранку.

Спочатку ми просунулися крізь натовп, а потім Марго побачила свою компанію. Декількох людей я знала, усі інші були новенькі. Люди обіймали мою подругу, а я стояла позаду, почувалася зайвою.

— Марго, з днем народження, — я почула знайомий голос і серце зупинилося. Платон був позаду. Він торкнувся мого плеча, а іншою рукою протягнув подрузі квіти. Марго зблідла, потім глянула на мене.

— Я не знала, що він буде, — з першої ж секунди почала виправдовуватися.

— Усе ОК, Марго, розберемося, — я намагалася не показувати своєї розгубленості.

Ми зіштовхнулися поглядами з Платоном, але втримувати цей контакт було важко, і я опустила очі.

— Привіт. Радий тебе бачити.

— Привіт.

— Марго справді мені нічого не говорила, це було логічно. Ви помирилися, я знав, що їй захочеться провести з тобою цей день.

— Молодець, розгадав головоломку, вітаю, — висунула колючки.

— Слухай, поїдьмо в якесь тихе місце і поговоримо?

— Немає про що говорити.

— Окей, просто будемо мовчати.

— А навіщо?

— Я скучив, яка різниця, де ми говоритимемо чи мовчатимемо.

Головне, я бачитиму тебе навпроти.

— Тобі пощастило, що мені тут не подобається.

— Їдьмо, — він взяв мене за руку і повів за собою. Я відчувала його шкіру, вона була особливою. Спочатку хотілось висмикнути, бо власні почуття ошпарювали, але я не насмілилась. Марго глянула нам услід, я прочитала по губах: «Усе добре?» У відповідь я кивнула. Звісно, вона продовжить тусуватися з друзьбами у власній стихії, а я проведу трохи часу з тим, хто не заслуговує навіть секунди моєї уваги.

Я сіла в жовту машину і відчула знайомий запах. Цей вечір дарував мені багато зачіпок з минулого. Не знала, чи радіти цьому, чи засмучуватися.

Платон припаркував машину біля ресторану. Це була пізня година, але людей було вдосталь. Усередині грала красива музика. Усі навкруги сиділи в розкішних убраннях. Одна я не вписувалась у ту картину світу. Звісно, дівчина із села.

Платон відсунув переді мною стілець, офіціант підніс меню.

— Чого б тобі хотілося? — майже прошепотів, зазираючи в очі.

— Спокою, — це була найщиріша відповідь.

— Тобі тут не подобається?

— Подивись на мене і на всіх інших.

— Я не хочу ні на кого дивитися, крім тебе.

— Мені не комфортно, бо я в жахливому одязі сиджу з людиною, з якою навіть говорити не варто.

— Аню, знаю, я зробив тобі дуже боляче, але ти надто жорстока. Так не можна. Хоч на секунду відпусти образи, і впевнений ти відчуєш теплоту. Я тут, я кохаю тебе, я належу тобі, — він торкнувся моєї долоні й погладив шкіру. Від цього доторку у мене прискорився подих.

— Взагалі ти казав, що ми будемо мовчати, — я злилася вже не так на нього, як на себе. Наші руки були досі переплетені, хотілось висмикнути, але насолода була такою привабливою, що я не змогла.

— Так, але перед цим ми маємо щось замовити.

— Замов щось на свій смак.

— Ти голодна?

— Ні.

— Будеш вино?

— Ні, — пригадала, що я вагітна.

— Чай?

— Жасминовий.

— З медом?

— І лимоном.

— Окей.

Він замовив чай, а також тістечка. Ми й справді сиділи й мовчали. Він не відводив від мене погляду, а я намагалася дивитися в тарілку чи навкруги. Усе було дуже дивно, не зручно. Але йти мені не хотілося. Він ніжно гладив мою шкіру. Потім наважився і поцілував палець.

Я бачила, як горять його очі, як йому хочеться взяти мене, мов оберемок квітів, і дихати мною. Мені теж цього хотілося. Але я б ніколи не зробила перший крок. А він занадто боявся моєї реакції. Тому ми так і сиділи, насолоджуючись крихтами ніжностей, які міг нам дозволити цей момент.

— Слухай, їдьмо мовчати додому? — раптом промовив він. Ця пропозиція мене шокувала.

— Ти нахаба, — відповіла.

— Нічого такого. Обіцяю, я поважатиму твої кордони. Я просто бачу, що ти вже сонна, а Марго гулятиме до ранку.

— Я буду ночувати в неї.

— А ключі ти взяла? — я закусила губу і подумки обізвала себе дурепою.

— Ні, забула зовсім.

— Хочеш повернутися?

Платон знав відповідь на запитання. Я не хотіла повертатися в клуб. Там занадто шумно, людно і накурено.

— Добре, але я хочу, щоб ти знав. Це нічого не означає. Я просто заночую в тебе.

— Гаразд.

— Я не пробачаю тобі, — промовила, заглядаючи йому в очі. — Навіть не сподівайся.

— Я це вже зрозумів.

— І ніколи не пробачу.

— Ніколи не кажи «ніколи».

— Таке не пробачають.

— Мені шкода, що цей біль усе ще тримає тебе. Але, повір, у кожного болю є ліміти й у кожного прощення є ціна, усі ми робимо помилки, і все ж сподіваюся, що одного дня ти зрозумієш, що триматися за образи безглуздо. Ти сама себе катуєш, і мене теж.

— Я зараз передумаю, — не знала, що відповісти на його слова. Знайшовся тут філософ. Мене бісили його слова, а ще те, що він не розумів масштабів катастрофи.

— Вибач, ні слова більше. Ходімо.

Платон розрахувався при виході. Ми сіли в машину й поїхали.

Десять хвилин у дорозі ми слухали музику. Я думала тим часом про те, чи правильно взагалі роблю. Чи це пристойно — ночувати

у Платона. Що б сказав Паша, якби дізнався? Та Паша ж мені ніхто? Чи Як? Я сама себе заплутувала, але зупинити процес не могла, тим більше, я відчувала, що хочу побути поряд із ним.

У квартирі Платона все лишилось майже так, як у нашу останню зустріч. Я бачила, що він пам'ятає наше прощання, останній діалог. Нам обом було незручно і боляче. Прірва не давала нормально дихати. Я сіла на диван. Він запалив свічки, увімкнув джаз і пішов щось готувати. Через хвилину п'ять поставив чай і солодощі на журнальний столик. Я нічого не відповіла. Не хотіла руйнувати тишу.

Платон дивився на мене, а я дивилася на нього. Це тяжіння, яке було завжди між нами, нікуди не поділося. Більш того, через розлуку лише поглибилось. Моє тіло сумувало, жадало, благало відступитися від гордості. Хоча б один-однісінький раз. Він боявся робити якісь рухи, знав, що перед ним жінка-стіна. Ображена, дика, з гострими кутами й тріщинами стіна. Зрештою він торкнувся моєї руки й почав гладити шкіру одним пальцем. Я знала, що варто було б висмикнути руку. А ще я знала, що якщо це зроблю, він не продовжить, бо боїться облажатися. Я бачила, що у нього збивається дихання. Було б простіше говорити. Я зовсім втратила страх, дивилась йому прямісінько в очі, з викликом: «Ну що, після того, що ти наробив, насмілишся мене цілувати?» Я бачила, як він вагається. Бачила, що по крупинках збирає сміливість, щоб впіймати влучний момент, і я не знала, як відреагує, коли це станеться.

І от він нахилиється, кладе руку мені на шию, тягнеться до моїх губ, а я відштовхую його і посміхаюся. Зловтішаюся.

— Пробач, я не втримався.

— А ще ти порушив тишу.

— Тиша вбиває, я втомився від неї. Ти не відповідаєш на мої дзвінки і насправді не така?

— А чого ти хотів, щоб ти мене пальчиком поманив, і я розтанула?

— Ні, я хотів, щоб ми все обговорили й розібралися в тому, чому так вийшло.

— Так вийшло, бо ти зациклений на грошах нарцис і вважаєш, що весь світ крутиться навколо тебе.

— То от що ти про мене думаєш?

— А що я маю думати?

— У нас з тобою було стільки хорошого, а ти можеш сказати лиш ці огидні речі? Це боляче. Невже я запам'ятався тобі таким? Невже ти забула всі ті теплі моменти?

— Погане перекреслює хороше.

— Це завжди вибір людини, на чому їй концентруватися. Ти зараз по піщинках збираєш погані спогади, щоб хоч якось жити своєю образу. Ти не пробувала жити надію? Чи кохання? Пригадай, стільки було щирих моментів.

— Я не впевнена, що вони були щирі, — відрізала.

— Я любив тебе і люблю. Те, що я зробив, було лише через амбіції, а не відсутність почуттів. Мене дратувало, що у твоїх очах мій тато був на голову вищий.

— О, це правда.

— Ти ранила мене цим.

— Деколи правда ранить.

— Правда буває різною. Ти створила у своїй голові якийсь ідеал, законсервувала його і тішила своє серце ілюзіями, не помічаючи поряд реальну людину, абсолютно земну, грішну. Ти теж людина, і ти теж не ідеальна.

— Я ніколи не претендувала на звання ідеальної.

— Те, що ти не хочеш мене пробачити, вислухати, підпустити до себе, говорить про те, що ти вважаєш себе вищою за мене, що тобі подобається витирати ноги, подобається цей факт, що я бігаю і намагаюся все повернути.

— То не роби цього, — він дратував мене все більше. Я відсіла подалі, спопеляючи його поглядом.

— Я не можу цього не робити. Я люблю тебе і хочу, щоб ми знову були разом. Це єдиний варіант. От я і роблю те, що можу, бо в мене є ціль. От і все.

— Коли люблять, не роблять боляче.

— Ще й як роблять. Годі ідеалізувати це слово, — він майже кричав. — Люди постійно лажають. На кожному кроці. Це життя, досвід, уроки, трансформації. Ми не янголи і не боги, щоб робити все правильно.

— Ти збрехав мені про хворобу мами.

— Ну бо дурний був. Я за цей урок заплатив величезну ціну.

— Не достатню, щоб виправити.

— То ти вважаєш себе суддею?

— Ніким я себе не вважаю. Вимидай свою філософію, дістав. Я хочу додому, — я встала з дивану і почала збиратися.

— Аню, маленька моя дівчинко, — він обійняв мене і почав гладити волосся, а я відштовхувала його руками, але не так сильно, щоб це спрацювало. Ми обоє плакали від болю і бажання цілувати одне одного. Зрештою я не втрималась і підняла голову, лишаючи сантиметри між нашими губами. Він дивився в мої очі й безмовно запитував дозволу на поцілунок. Коли його губи торкнулися моїх, уся спина вкрилася бісером з мурах. Між нами почав бігати електричний струм, енергія, не знаю, якісь стихії увімкнулися.

Що далі це тривало, то глибше ми пірнали в той поцілунок. Обоє були спраглими до цих ніжностей. Потім Платон перетворився на дику стихію, яка змітала з мене одяг, образи, усі думки, пестила все тіло, вмикала кожну клітинку.

Ми кохалися на підлозі, мов дикуни, і стільки щастя було у тому моменті, я ніби в космос злітала і Бога побачила. Коли закінчувалося одне коло, одразу починалося інше. Він не міг насититись мною, як і я не могла насититись ним. Це було божевілля, якого ніхто з нас не очікував. Його язик проникав так глибоко, його тіло стало моїм тілом. Усередині все пульсувало задоволенням, розквітало, трансформувалося, перероджувалося і вибухало ейфоріями.

Останнє, що я побачила, перед тим, як пірнути у сон, світанок за вікном. Я втратила лік часу і лиш світанок дав зрозуміти зрозуміти, що ми безперервно кохалися всю ніч. Втомені, зморенні коханням, ми перебралися в ліжку, переплелися тілами й полетіли дивитися однакові сні. Я відчувала, що ми дихаємо в такт і це було не навмисно, просто ми стали одним організмом. Я відчувала його запах, дотики були такими рідними й жаданими. У думках лунало: «Як сильно я люблю тебе».

Зранку мене розбудив неочікуваний напад нудоти. Клятий токсикоз. Я підірвалася і побігла в туалет і почала блювати, відчуваючи цей жахливий присмак.

— Аню, усе нормально? — Платон постукав у двері. Я була зла.

— Ти що, у чай додав корицю? — крикнула, між позивами.

— Зовсім трошки, — він відповів винувано.

— Капець. Мені не можна корицю, — у відповідь мовчання. Далі він відкрив двері й увійшов, без дозволу. Я сиділа біля унітазу і кинула на нього найненависніший погляд. Я не хотіла, щоб він бачив мене такою, не хотіла, щоб він здогадався.

— Вийди, — крикнула.

— Ти вагітна, — він зазирнув в очі, остерігаючись відповіді.

— Невже так важко просто дати мені спокій? Вийди кажу.

— Груді величезні, блюєш від кориці, хоч раніше любила її, твоя мама якусь нісенітницю про онуків казала, — майже крикнув. — Повторю, ти вагітна? Каж.

— Вагітна, і що? — я визвірилася на його такі пронизливі здогадки. Як таке могло статися, що ми знов стали чужими, дикими, наша близькість знову трансформувалася у прірву. Хто в тому винний? Чому ця клята нудота не дала мені змогу хоча б трошки побути в забутті, у його рідних обіймах?

— Від нього? — його очі заблищали від гнівних сліз. — Від того селяка? — я нічого не відповіла, не могла, клубок застряг у горлі, й гіркота. Було страшно, бо я не знала, що казати далі. Розгубилася. Втратила голос, гордість, сміливість, усе на світі. І поки я думала, як правильно розв'язати вузол, його гнів перетворився на цунамі, який почав нищити усе на своєму шляху. — То ти так швидко розсунула ноги, боже, Аню, як ти могла? — його слова ножом врізались у серце. Мені важко було повірити, але він справді бачив у мені шльондру. Тепер уже і я втратила рівновагу. Як він сміє, після усього що сам наробив?

— Йди геть, — крикнула, вказуючи на двері, — Платон заляк, я пам'ятала, як він дивився на мене вчора. З ніжністю, захопленням, божевіллям і наснагою. Сьогодні цей погляд був докорінно інший.

— Краще ти йди, — видавив із себе. Я бачила, що він на межі ридання. Жилка на лобі підстрибувала, мов навіжена. Його всього трясло від емоцій.

— То тобі боляче, любчику? — щось дике і зле ввімкнулося в мені.

— Так. Боляче. Можеш радіти, — його погляд тьмянів, сили покидали тіло.

— То тепер ти мене розумієш, — я зловтішалася з трагедії, яка розгорталася в його душі. До того моменту, як він назвав мене шльондрою, я вагалася і думала, що врешті зможу йому сказати, що

дитина його, що ця ніч була прекрасною і я пам'ятатиму її усе життя. Коли він звинуватив мене в тому, що я не робила, у мені знову заговорила нестримна лють.

Я підвелася і почала вмиватися. Платон досі стояв і дивився на мене, а потім, він наблизився й обійняв мене зі спини, почав просто ридати мені в потилицю. Тіло здригалось. Це налякало мене. Спантичило. Я ніколи не бачила, щоб дорослий чоловік ридав, мов дитина. Голосно, істерично, приречено. Мені стало його шкода. Я розвернулася й обійняла його у відповідь. Йому було важко дихати. Я гладила його спину.

— Як ти могла? Як я міг? Як ми вдвох додумались усе зруйнувати? Я думав, що щось можна змінити. А зараз. Вже ні. Кінець. Як ти могла? Я ж любив тебе, так сильно. Сам винен. Сам винен.

Його пошматовані сльозами слова були ляпасами.

— Платоне, це... Твоя... — я розплакалася і була на межі того, щоб розказати, що дитина його, коли він перебив.

— Ненавиджу. І тебе, і себе ненавиджу.

— Платоне.

— Будь ласка, йди. Я бажаю тобі щастя. Я більше тебе не потривожу. Ця ніч була помилкою. Якби ж я знав, — він відштовхнув мене і вийшов із ванної кімнати. З моїх очей потекли водоспади. Я повільно зібрала себе до купи, потім вийшла, одягнулася, зібрала речі, востаннє глянула на нього і вийшла з квартири. Уже на вулиці викликала таксі й поїхала до Марго. Я телефонувала їй, але вона не брала слухавку. Певне, ще не прокинулася після учорашньої вечірки. На вулиці, біля її дому, мене ще декілька разів вирвало. Як завжди, я не приховувала ліки. На душі було так гадсько. Я сиділа на дерев'яній лавці й чекала, коли подруга мені перетелефонує. Мої документи й речі лишилися в неї вдома. Я почувалася нікчемою.

Врешті-решт пролунав довгоочікуваний дзвінок.

— Привіт, вибач, я тільки прокинулась, — промуркотіла вона в слухавку.

— Я сиджу тут, перед під'їздом.

— Чого ж ти не піднялася?

— Я не знала, чи ти вдома. Не хотіла турбувати.

— Тю, ти дивна. Я думала ти сьогодні проведеш день із Платоном. Щось сталося? — в її голосі почулися нотки тривожності.

— Не хочу про це говорити. Зараз підіймуся.

Коли я увійшла, Марго глянула на мене винувато.

— Вибач, я чогось вирішила, що ви вчора помиритесь. Так напилася в клубі, ледве прокинулась.

— Ясно.

— То що сталося, розкажеш?

— Я дуже втомилася, хочу трохи поспати.

— Звісно, — Марго провела мене поглядом, коли я увійшла в кімнату і закрила за собою двері.

Я стояла під потоками води в душовій кабіні і плакала. Епізоди нашої ночі з Платоном й факт того, що це було востаннє, вбивали. Усе вийшло по-дурному. Як він міг, не розібравшись, вирішити, що я шльондра? Мене ображав той факт, що Платон нічого не запитував, а лише зробив якісь свої суб'єктивні висновки, усе перекрутив, не дав мені шансу навіть подумати й зважити. Повісив на мене ярлик, оголосив вирок, вигнав, попросився. Я злилась на нього, бо він усе обіграв так, що тепер ніби я винна в тому, що ми не можемо бути разом. Але це не так. Це лише його вина, він усе зруйнував, ще й шльондрою мене обізвав. Краще б я не бачила його. Приїздити в місто було помилкою.

Мені було так сумно через те, що Платон більше не буде боротися за мене і за нас. Зараз він теж вдаватиме із себе ображеного і, можливо, ми більше ніколи одне одного не побачимо.

— Аню, усе добре? — почувся голос Марго.

— Так, а що?

— Просто так запитала.

— Я вже виходжу.

— То ти налаштована поспати, а вже завтра додому тебе відвезти? — Марго промацувала мої настрої.

— Давай сьогодні ввечері.

— Добре, як скажеш.

— Дякую.

— Я теж посплю. Вчора була божевільна ніч.

— Не те слово.

Звісно, ми з нею говорили про різні ночі. У Марго було похмілля, а мене все ще нудило від кориці й Платонових слів.

Того обіду мені снівсья Платон. Наша ніч, дотики, поцілунки, як він ридав і прощався зі мною. Я прокинулась напружена і в тривожному стані. Тіло гуло, розум був важким і пригніченим. Марго із кимось розмовляла телефоном. Я вийшла з кімнати. Вона сиділа на барному стільчику, ніжка закинута на ніжку, звабливий халат. Я затримала свій погляд на секунд п'ять і подумала про себе, яка ж вона красива й інша. Що вона бачить у мені — дівчині з села? Чому вона дружить зі мною, чому возиться туди-сюди. Може справа в почутті вини чи, може, почутті боргу?

Коли Марго закінчила розмову, я промовила:

— Коли будеш готова, можемо їхати.

— Може, лишишся ще на одну ніч? Я така втомлена, не хочеться їхати вночі назад.

— Гаразд, — мені, звісно, хотілося повернутися якнайскоріше, але я розуміла мотиви Марго і не хотіла бути в її очах егоїсткою.

Тієї ночі я довго не могла заснути. Знову думала про життя і про те, що маю робити далі. Програвала у своїй голові різні сценарії нашої сварки з Платоном. Що було б якби я сказала, що дитина його, що, крім нього, я ні з ким не спала? Що б сталося далі? Я сумнівалася, що могла б довіряти йому знову. Сумнівалася в тому, що він би міг стати гарним татом. Я вкрай заплуталась.

Я рахувала години до світанку. Здавалося, що, коли поїду з міста, біль хоч трохи відпустить. Марго стримала слово і не барилася.

Коли ми виїхали на трасу, подруга набралась сміливості і наважилась запитати:

— То що сталося між вами з Платоном? Щось було? — я не хотіла говорити, але ж друзі для цього створені, щоб ділитися.

— Переспали, — відповіла дуже примітивно. Те, що сталося між нами, було не просто сексом, то було переплетіння душ, глибоке занурення, якийсь енергетично божевільний зв'язок.

— І що? Як ти себе відчуваєш після цього?

— Фігово. Краще б я не їхала до нього.

— Але ж ти його любиш?

— Не знаю, як назвати ці почуття. Я зла на нього, ображена, але при всьому досі хочу його.

— То чому ви не провели більше часу разом?

— Бо він поклав у чай корицю і я почала блювати.

— О, чорт, — Марго одразу зрозуміла, до чого я веду.

— Плюс, він помітив збільшені груди.

— І що?

— Він вирішив, що я вагітна від Пашки. Він бачив нас.

— Коли?

— Не розповідала тобі. Він приїжджав у село. Знайшов мене.

— Нічого собі. Як?

— Я не знаю, сказав, що причепив якийсь пристрій до твоєї машини і відслідкував твій маршрут.

— Що?

— Чесно, я думала, що ти сказала.

— Та ну ні. Я ж обіцяла, — вона обурилась від моїх слів.

— Це не важливо. Просто коли він був у селі, то бачив Пашку. Приревнував, розбив тому носа.

— Що, серйозно? Ти про Платона розказуєш? Щоб він і бився? Ніколи б не повірила. Йому завжди було пофіг на всіх, крім себе.

— Повір.

— Ну, окей. Подумав він, що ти вагітна від Паші, а ти що?

— Я просто залякла, не знала, що говорити. І він вирішив, що я шльондра.

— Чому ти йому не сказала?

— Я не знаю. Просто мову відібрало, і він впав в істерику, розізлився на мене.

— Звісно, розізлився, а ти що чекала? Благословіння?

— Не знаю, нічого не чекала, це була помилка. Ця ніч і цей діалог.

— Аню, це його дитина, і він мав право знати, — Марго теж розізлилася.

— Після того, що він зробив?

— Та що б він не зробив, ти не можеш так чинити. Ти сама перетворюєшся на нього, хіба не помічаєш?

— Марго, я не хочу більше говорити про це, — подруга мене розізлила, і вся ця поїздка була жахливою.

— Добре, це не моя справа, вибач.

— Моя вагітність має лишитися між нами, окей? — я вирішила ще раз затвердити наші домовленості. — Якщо він мене вважає шльондрою, я нічого йому доводити не буду. Облажався і тепер переклав на мене відповідальність.

— Та ви вдвох, якщо чесно, дров наламали.

— Я нічого не ламала. У нього був шанс.

— Аню. Годі вмикати ображену дівчинку. Бісиш.

— Ти мене теж.

— Чесно, якби я була на твоєму місці, я б йому розказала. Не знаю, але мені здається, що він справді кохає тебе. Звісно, Платон не ідеальний, ще той придурок, але те, що ти не сказала, матиме наслідки. Чи тобі замало трагедій? Чого ти хочеш?

— Я сама не знаю. Заплуталася.

— Ну то розплутайся. Сядь, подумай.

— Думаєш, це легко?

— Звісно, не легко. Але це твоє життя. Ти маєш боротися за щастя. Нащо сидіти в тому селі, ще й з чоловіком, який тобі ані крихти не подобається?

— Марго, я втомилася. Облишмо цю тему.

— Окей. Я їду в Америку майже на рік. Усе шукала момент сказати, — випалила Марго, не відводячи погляду від дороги.

— Що? — факт того, що ми не будемо бачитися, засмучував.

— Так, мені запропонували роботу. І ти ж знаєш, ситуація в країні напружена. Те, що відбувається на сході, катастрофа і багато хто говорить, що почнеться війна. Батьки хочуть, щоб поки не пізно, я пускала коріння в Штатах.

— Я не вірю, що буде війна.

— Я теж не вірю. Але розмов про це багато.

— Буду сумувати за тобою, — промовила щиро.

— Я теж. Вибач... — Марго стиснула мою руку. — Я лишу тобі ключі від своєї квартири. Ти можеш там жити, скільки завгодно. Вона пустуватиме.

— Не знаю, — її пропозиція мене спантеличила. — Не впевнена, що хочу повертатися в місто.

— Сама вирішуй. Просто хочу, щоб ти знала, що у тебе буде варіант, де жити.

— Дякую.

Марго підвезла мене прямісінько під ворота. Наші прощальні обійми ніби тривали цілу вічність. І в неї, і в мене були червоні очі.

— Коли ти летиш?

— Післязавтра. Завтра збиратиму речі, прибиратиму.
— Сподіваюсь, усе буде добре і ми ще побачимось.
— Звісно, побачимось. Я не вірю, що почнеться війна. За рік приїду
знайомитись із твоїм синочком чи донькою.
— Думаю, буде син, — промовила з усмішкою.
— Пообіцяй, що я буду хрещеною.
— Окей, обіцяю.
— Добре, люба, я погнала, бо ще купа справ. Будь ласка, ще раз
подумай про те, щоб сказати Платону.
— Ми однаково не зможемо бути разом, усі ці образи, претензії,
осад на душі. Усе це занадто для нас обох.
— Ти вперта, така само, як я... Добре, твоє життя, що хочеш, те
і роби.

Коли Марго зі свистом коліс покинула мою вулицю, я повільною
ходою направились у двір. Мама визирнула з хати і я по очах побачила,
що вона шалено зла на мене.

— Привіт, мамо, вибач, я пропала на кілька днів, — мої спроби
пом'якшити її настрій були безуспішними. Коли увійшла, то побачила,
що вона зібрала мої речі біля порога.

— Що це таке? — я обурилася.

— Ти догралася. Не можна отак брати й витирати ноги об мене.
Повертайся туди, де пропадала, невдячна егоїстка.

— Мамо, ти чого? — я була в шоку від цього жесту.

— Я місця собі не знаходила, а ти десь шлялася, ще й вагітна.

— Ти перегинаєш палицю.

— Це ти її перегнула, — вона верещала. — Я все роблю, бігаю за
тобою, як за теличкою, кошика до копійки складаю, і що я маю?
Неповагу, рідна дочка ноги об мене витирає. Навіть тато так не робив.

— Я не витираю ноги, я свої кордони відстоюю.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь
ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ